

ایران در المپیک سیدنی محروم می‌شود و دیگر اجازه وزنه زدن در این رویداد را نخواهند داشت!» نصیری‌نیا ادامه می‌دهد: «نمی‌دانم پشت صحنه چه اتفاقات و زدوبندهای بین‌المللی روی مدال طلای من در سیدنی شد. اما مسئولین وقت فدراسیون به من گفتند، توالان حکم یک سرباز را دارد که در جبهه، خودش را روی مین می‌اندازد و فدای یک لشکر می‌شود که بتوانند از روی او عبور کرده و پیروز شوند. تو باید ایثار کنی تا بقیه پنجه‌ها بتوانند مدال بگیرند و کاروان ورزش کشور از این موضوع لطمه نخورد. باورتن نمی‌شود که چه حال بدی داشتیم. اما چون پای منافع ملی، مدال رفاقم در تیم ملی وزنه‌برداری و منافع کاروان ایران در میان بود، این موضوع را پذیرفتم. روز مسابقه دستم را گرفتم و خودم را به آسیب‌دیدگی زدم و حذف شدم. در حالی که به راحتی می‌توانستم مدال طلای بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی را مثل جهانی ۱۹۹۹ کسب کنم. من قربانی زدوبندهای پشت پرده فدراسیون جهانی وزنه‌برداری شدم تا سوسمین مدال طلای المپیک «پیروس دیماس» را در سیدنی به او تقدیم کنند. بادم هست مدتی بعد مهندس فاتقی می‌گفت، اگر ۴۰۰ هزار دلار پول داشتیم و به آیان و فدراسیون جهانی می‌دادیم، قطعاً این بلا سرمن نازل نمی‌شد و می‌توانستم مدال طلای المپیک را هم دور گردنم بیندازم. نمی‌دانم اینها را می‌گفتند، اما موضوع اصلی طلای ارزشمندی بود که به ناجوانمردانه‌ترین شکل ممکن از من گرفته شد. الان هم دیگر وزنه‌برداری برایم جذابیتی ندارد که بخوام دنبال مربیگری در ایران یا جای دیگری باشم. مشغول زندگی و کار خودم هستم و خیلی دوست ندارم وارد حاشیه‌هایی شوم که ارتباطی به من ندارد.»

طلای المپیک بزرگترین حسرت من بوده

نصیری‌نیا قهرمان نامدار وزنه‌برداری ایران درباره دوران قهرمانی خود و اینکه بزرگترین حسرتش چه بود؟ به ماجرای بازی‌های المپیک سیدنی اشاره می‌کند و بابت از دست دادن طلای المپیک حسرت می‌خورد: «بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم. به حدی اتفاق عجیب و تلخی بود که دوران قهرمانی مرا کاملاً تحت‌الشعاع قرار داد و چند سال طول کشید تا بتوانم خودم را جمع و جور کنم.»

شاهین نصیری‌نیا نیاز به کسی ندارد

حضور این نابغه وزنه‌برداری ایران در امریکا باعث شده تا این سؤال درباره او به وجود بیاید که آیا حاضر است به وزنه‌برداری ایران کمک کند یا نه؟ سؤالی که البته با پاسخ قاطعانه شاهین نصیری‌نیا روبه‌رو می‌شود: «تماسی برای همکاری با فدراسیون وزنه‌برداری نداشتم. برای همه دوستانی که در فدراسیون حضور دارند آرزوی موفقیت می‌کنم. البته اگر این تماسی هم برقرار می‌شد من امکان حضور فیزیکی در ایران را نداشتم و نمی‌توانستم کمکی کنم. البته اگر یک از قهرمانان ما کمک بخواهند با افتخار در خدمت‌شان هستم. پیش از این هم دوستانی تماس گرفتند و من با افتخار کمک کردم. البته انتظاری هم ندارم، شاهین نصیری‌نیا از هیچ‌کسی انتظاری ندارد. زندگی خودم را می‌کنم و به کمک دیگران هم نیاز ندارم.»

از زندگی در امریکا خوشحالم

حضور این چهره استثنایی وزنه‌برداری ایران در امریکا شاید برای علاقه‌مندان در ایران یک حسرت بزرگ باشد اما خودش از حضور در امریکا راضی است. شاهین در امریکا باشگاه دارد و از نحوه فعالیتش کاملاً راضی است: «در حال حاضر همان مربیگری را انجام می‌دهم. یک باشگاهی هم اینجا دارم که در آن فعالیت می‌کنم. البته اگر این هم تحصیلاتم را ادامه می‌دهم و به طور کلی از زندگی که اینجا دارم کاملاً راضی هستم. از تصمیماتی که برای زندگی‌ام گرفتم، خوشحالم.»

نصیری را وزنه‌بردار خوبی دیدم

آینده وزنه‌برداری هم حالا یک موضوع مهم است اما شاهین نصیری‌نیا فقط به یک جمله کلیشه‌ای در این باره اکتفا می‌کند: «آرزوی همه ما موفقیت وزنه‌برداری در المپیک است.» اما واقعاً وزنه‌برداری این شرایط را دارد که بتواند در المپیک علاقه‌مندان را خوشحال کند: «درباره آینده وزنه‌برداری ایران و اینکه در بازی‌های المپیک چه خواهد کرد نمی‌توانم خیلی حرف بزنم. البته که آرزوی من و هریارانی دیگر این است که وزنه‌برداری ایران بتواند اتفاقاً برای این تیم رخ می‌دهد. نتایج را از طریق فضای مجازی پیگیری کردم اما یک جوانی که در ترکیب تیم ملی دیدم که به نظر علیرضا نصیری بود. به نظر من او در آینده وزنه‌بردار خوبی می‌شود.»

در المپیک سیدنی قربانی شدم!

نصیری‌نیا که قطعاً در بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی جزو مسجل‌ترین وزنه‌برداران و ورزشکاران کاروان ورزش ایران برای کسب مدال طلای المپیک بود اما در عین ناباوری به بهانه آسیب‌دیدگی آرنج دست از این رویداد حذف شد، از ماجرای عجیب و تلخی پرده‌برداری و افشاکاری می‌کند که به اعتقاد او تلخ‌ترین خاطره دوران ورزشی‌اش است: «سال ۲۰۰۰ و در بازی‌های المپیک سیدنی من بعد از کسب مدال طلا و تاریخ‌سازی که در رقابت‌های جهانی ۱۹۹۹ یونان داشتم، قطعی‌ترین مدال طلای کاروان ورزش ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی بودم. اما شب قبل از مسابقه مسئولین وقت فدراسیون به همراه سرپرست کاروان من را خواستند و به من گفتند، تو فردا روی تخته باید خودت را به آسیب‌دیدگی بزنی، حذف شوی و مدال نگیری! من شوکه شده بودم و باورم نمی‌شد که این حرف‌ها چیست که به من می‌گویند؟! گویا تماشای آیان رئیس وقت فدراسیون جهانی وزنه‌برداری که بعدها پرده از فساد مالی و ساختاری او در فدراسیون جهانی وزنه‌برداری برداشته شد، به علی مرادی رئیس وقت فدراسیون، خدایار آقای ایوانف سرمربی تیم، داراب رایجی دبیر و سرپرست کاروان ایران گفته بود که اگر شاهین نصیری‌نیا، پیروس دیماس را در سیدنی و بازی‌های المپیک مثل سال قبل در جهانی یونان شکست دهد و طلا بگیرد، چند روز بعد شک تکنید تست دوپینگ او بر ملا خواهد شد و کاروان وزنه‌برداری ایران با محرومیتی جدی مواجه می‌شود! ضمن اینکه او(آیان) تأکید کرده بود که اگر شاهین وزنه بزند و طلا بگیرد، کل کاروان وزنه‌برداری

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

بزرگترین حسرتی که در زندگی ورزشی‌ام داشتم، نرسیدن به مدال طلای المپیک بود. آن‌هم در شرایطی که من نزدیک‌ترین فرد به این مدال طلا بودم اما متأسفانه نشد. بعد از گذشت سال‌ها هنوز هم حسرت آن روزها را می‌خورم

هیچ تماسی از ایران برای همکاری و مربیگری وزنه‌برداری نداشتم

شاهین نصیری‌نیا: قربانی شدم تا طلای توکلی و رضازاده در سیدنی نسوزد پای اعتقاداتم ایستادم و توانش را دادم

شاهین نصیری‌نیا را قطعاً می‌توان تاریخ‌سازترین وزنه‌بردار ملی پوش ایران بعد از پیروزی انقلاب با ظهور نسل جدید و طلایی در این رشته پرافتخار المپیک دانست. نصیری‌نیا اولین وزنه‌بردار کشورمان بود که موفق شد بعد از انقلاب، وزنه‌برداری ایران را در رقابت‌های جهانی سال ۱۹۹۹ یونان صاحب نشان ارزشمند و مرغوب طلایی رنگ جهان در دسته وزنی ۸۵ کیلوگرم کند. نصیری‌نیا پیش‌تر نیز موفق شده بود در بازی‌های آسیایی ۱۹۹۸ بانکوک تایلند ضمن رکوردشکنی، کاروان کشورمان را صاحب مدال طلایی رنگ در این آوردگاه معتبر کند. نصیری‌نیا اما به‌خاطر بی‌مهری و ناملاپماتی که بعد از دوره قهرمانی دید، جلای وطن کرد و با اقامت در ینگه دنیا رفتن را به ماندن و تلاش برای به‌دست آوردن چیزی که حقش بود اما سال‌ها از او دریغ شد ترجیح داد. به همین بهانه، پس از سال‌ها با قهرمان طلایی سال ۱۹۹۹ وزنه‌برداری جهان و خط‌شکن تاریخ‌ساز وزنه‌برداری ایران در آوردگاه جهانی یونان گفت‌وگویی خواندنی داشتیم که در ادامه مشروح آن را با هم مرور می‌کنیم.

آن زمان که برای مربیگری انگیزه داشتم دیده نشدم!

شاهین نصیری‌نیا که در کارنامه مربیگری‌اش، مربیگری تیم ملی وزنه‌برداری امریکا را دارد در خصوص اینکه چرا در هیچ دوره‌ای از او برای کمک به تیم ملی و هدایت فنی وزنه‌برداری ایران دعوت نشده است، گفت: «آن زمانی که وقت و زمانش بود از توان، تفکرات فنی و انگیزه شاهین نصیری‌نیا یا امثال او استفاده کنند، هیچ خبری نشد و هیچ تماسی از ایران برای همکاری یا مربیگری نداشتم. به هر حال سلیقه‌ها در دوره علی مرادی و حسین رضازاده این بود که نظری روی همکاری با من نداشته‌اند. در حالی که آن دوره من هم انگیزه مربیگری داشتم و هم ذوق و شوق اینکه تجربیاتم را به جوان‌ترها انتقال بدهم. اصلاً زندگی‌م بر محور وزنه‌برداری بود و کلی تحقیق و مطالعه در خصوص علم روز وزنه‌برداری می‌کردم. تقریباً آن زمان وزنه‌برداری تنها کاری بود که انجام می‌دادم و عشق من این رشته بود. اما نشد و هیچ دعوتی از سوی مسئولان وقت وزنه‌برداری نداشتم. به همین دلیل انگیزه و انرژی که آن دوره داشتم، به همین دلیل نشان ندادم و علاقه‌ای برای این کار ندارم. در حال حاضر هم یکسری مربی جوان مثل بهداد سلیمی روی کار آمدند و دارند کارشان را انجام می‌دهند. بنابراین دیگر از ما گذشته و به نظر من باید به جوانان فرصت داد تا توانمندی‌هایشان را به نمایش بگذارند. تنها کاری که الان می‌توانم انجام دهم دعای خیر و آرزوی موفقیت برای نسل جدید وزنه‌برداری ایران است.»

پای اعتقاداتم ایستادم و توانش را دادم

شاهین نصیری‌نیا ستاره تاریخ‌ساز وزنه‌برداری ایران در رقابت‌های جهانی ۱۹۹۹ یونان درخصوص اینکه چه شد مهاجرت کرد و سال‌ها است در امریکا زندگی می‌کند، می‌گوید: «من سال‌هاست که آمدم امریکا و اینجا زندگی می‌کنم. البته همیشه عاشق مملکت و وطن‌م بودم و خواهم بود، چون من سال‌ها برای ایران در میادین مختلف و معتبر

بین‌المللی وزنه‌زد و افتخار کسب کردم. بنابراین عاشق وطنم و خاکم هستم. منتها به‌خاطر حرفه و شغل چاره‌ای جز مهاجرت نداشتم. دوره قبل که از امریکا برگشتم ایران، دلیل اصلی‌اش این بود که می‌خواستم در مجمع انتخاباتی فدراسیون وزنه‌برداری از «محمدآخوندی» در مجمع وزنه‌برداری حمایت کنم. آخوندی وزنه‌بردار نبود و در دوره‌ای که من وزنه‌بردار بودم خبرنگار حوزه وزنه‌برداری بود و وزنه‌برداری می‌نوشت. اما می‌دانم که سال‌هاست بیژنس موفقیتی برای خود دست و پا کرده و معتقد بودم که می‌تواند با تفکرات نو و تازه‌ای که داشت یک روح و جان تازه‌ای به وزنه‌برداری ایران بدم. چون من آدمی هستم که همیشه با اعتقاداتم تصمیم گرفتم و جلو رفتم به همین دلیل در بین نفراتی که حضور داشتند کاندید مد نظر من این فرد بود. برخلاف آنچه که گفته می‌شد اصلاً برای این نیامده بودم که آن دوره سرمربی تیم ملی باشم یا در کادرفنی قرار بگیرم بلکه نیتم این بود که در مسائل کلان‌تر کمک وزنه‌برداری باشم و تجربیاتم را در بخش استعدادیابی و توسعه زیرساخت‌های وزنه‌برداری برای وزنه‌برداری کشورم هزینه کنم تا تیم ملی تقویت شود اما این اتفاق رخ نداد. بعد از آن هم هیچ دعوتی از من نشد تا آنچه که برای خدمت به وزنه‌برداری ایران در ذهن داشتم را به بچه‌های مستعد این مملکت انتقال دهم. به همین دلیل وقتی دیدم هیچ تمایلی برای همکاری با من نیست، برگشتم امریکا و قید همه تفکراتی که برای رشد و توسعه وزنه‌برداری ایران و تیم‌های ملی داشتم را زدم.»

همیشه از خودی‌ها ضربه خوردم!

قهرمان طلایی وزنه‌برداری ایران در بازی‌های آسیایی ۱۹۹۸ بانکوک درخصوص تغییر نسل در وزنه‌برداری و شرایط مدیریتی و فنی جدیدی که در مجموعه وزنه‌برداری ایران حاکم شده است، می‌گوید: «ببینید، تغییر نسل در هر مجموعه‌ای طبیعی است و باید آن را پذیرفت؛ همان‌طوری که در وزنه‌برداری ایران هم این اتفاق رخ داده و نسلی که بعد از ما در وزنه‌برداری ایران رشد کرد و صاحب مدال‌های جهانی و المپیک شد، حالا روی کار آمده و زمام امور مدیریتی و فنی وزنه‌برداری را دست گرفته است.»

«پیروس دیماس» فقط نقش هماهنگ‌کننده تیم امریکا را دارد

قهرمان و رکورددار وزنه‌برداری جهان در سال ۱۹۹۹ یونان و در دسته وزنی ۸۵ کیلوگرم در خصوص دوران مربیگری‌اش در قاره امریکا و تجربیاتی که در این دوره داشته، می‌گوید: «من از سال ۲۰۱۰ مربیگری را به صورت حرفه‌ای در وزنه‌برداری دنبال کردم. چند سالی را در مکزیک در قامت مربی وزنه‌برداری حضور داشتم تا المپیک ۲۰۱۲ لندن. اتفاقاً چند نفر از وزنه‌بردارانی که من مربی آنها بودم، در بازی‌های المپیک شرکت کردند و عملکرد خوبی هم داشتند. بعد از آن کار مربیگری را در امریکا ادامه دادم. البته اینجا در ینگه دنیا داستان مربیگری با کشورهای دیگر متفاوت است. اینجا هر وزنه‌برداری مربی مخصوص خود را دارد و سرمربی تیم ملی فقط نقشش هماهنگ کردن مربیان با وزنه‌برداران برای روز مسابقه و رفتن است.»

پیروس دیماس با توجه به جایگاهی که در فدراسیون جهانی وزنه‌برداری دارد، در تیم ملی وزنه‌برداری امریکا به عنوان سرمربی تنها نقش هماهنگ‌کننده و دایرکتور مربیان و وزنه‌برداران را ایفا می‌کند. اینجا نقش سرمربی مثل وزنه‌برداری ایران نیست که همه کاره سرمربی تیم باشد. بلکه مربیان سفر تا صد وزنه‌بردار خود را همراهی می‌کنند، بعد در زمان مسابقه اردو نهایی تشکیل می‌شود و سرمربی مسئول هماهنگی نهایی مربیان و وزنه‌برداران برای روز مسابقه است. اینجا من باشگاه خودم را داشتم و وزنه‌برداران خودم را که چند تا از آنها در مسابقات جهانی و حتی المپیک جزو ۱۰ نفر اول دنیا شدند. منتها دغدغه ورزشکاران در امریکا با دغدغه وزنه‌برداران ایرانی تفاوت زیادی دارد. به‌خاطر همین من با اینکه پیشنهادهای زیادی داشتم، تصمیم گرفتم از وزنه‌برداری و دنیای مربیگری فاصله بگیرم. چرا که وزنه‌بردارانم را تا حد تیم ملی می‌رساندم، بعد که وقت نتیجه‌گیری می‌شد، آنها به من می‌گفتند، دیگر تمایلی برای ادامه کار در وزنه‌برداری ندارند و مثلاً می‌خواهند در فوتبال امریکایی یا ورزشی دیگر کارشان را ادامه دهند.»